

Fugacitat

El tercer candidat al Premi Benzina és una narració escrita per **Joan Cardona Romanos**. Quan s'hagin publicat dotze contes en aquestes pàgines, un jurat escollirà el guanyador del guardó, dotat amb 3.000 euros.

Els participants mensuals reben 150 euros, a banda de la publicació del relat. Bases completes del concurs a la pàgina 44.

entre em distrec imaginant d'on vénen, on van, qui són o en què treballen els ocupants del vagó, els meus ulls, sempre inquiets, entreveuen unes mans entre la multitud. Immediatament, sé que amb aquestes mans podria viure tota una petita vida. Fixo la mirada cap a elles, en un intent desesperat per descobrir-ne el posseïdor, però tan sols veig com les mans avancen cap a la sortida. I quan les portes ja estan a punt de tancar-se, salto del vagó i, sense poder-ho evitar, els peus no poden fer més que seguir-les.

Alterada, amb la certesa d'haver provocat cops i empentes al darrere, confosa, perplexa, infantilitzada pel desig, l'ansietat augmenta a mesura que m'hi apropo: Quan ens coneixerem? Voldrà el destí, amb la seva mà juganera, fer que s'aturi i, sense motiu, es giri cap a mi? Sigui com sigui, penso que els nostres camins ja van units des d'ara.

Aconseguixo col·locar-me només a tres o quatre metres al darrere, quan arribem al caminador elèctric que connecta Montparnasse amb el món. Des d'aquí, no puc fer-me una idea precisa de tots els trets del meu amor, però sí que puc veure un clatell emmarcat en un coll de camisa impecable. Camina decidit; jo també. Tanmateix, no sembla tenir pressa; jo tampoc.

Arribats al distribuïdor, s'atura per escoltar un quartet de corda que en aquells moments interpreta el tercer moviment en fa menor de Johann Sebastian Bach. El meu preferit. Em situo quasi a tocar d'ell i, emocionada, em dic que és el nostre primer concert. Tanco els ulls, deixant-me emportar per la música i per la indescriptible sensació de sentir-lo tan

proper. Quan els obro, però, m'adono que ha desaparegut entre la gent.

Amb el cor a punt d'esclatar per la pèrdua, com si expectatives i somnis es convertissin en paranys, alço el cap, miro a un costat, a un altre, em poso de puntetes i fins i tot convenço un jove perquè em pugui a les espatlles... Uns instants abans d'abandonar tota esperança, percebo el coll de la seva camisa en direcció a la línia 6.

I, malgrat que les sabates no són les adequades i que els peus comencen a fer-me mal, sense alè, corro. Els passadissos són plens; una nena plora perquè l'he trepitjada i la mare m'increpa violentament. No puc aturar-me. És la nostra primera crisi; ell continuarà caminant i hauré de ser jo qui la superi per tots dos.

Mentrestant, ja m'imagino la primera cita. Serà en un cafè. Amb espelmes a la taula i una flor que m'haurà regalat. Ell parlarà. Jo parlaré. Coincidirem. No en tot. Però coincidirem. El cinema és una gran cosa, dirà ell. El cinema és fantàstic, diré jo. Més tard, altres temes. Noves coincidències. T'agrada la lectura?, li preguntaré. No qualsevol, dirà ell.

Després de salvar la relació, l'únic que desitjo és descansar a l'andana on s'ha aturat el meu amor. Però el comboi arriba en uns segons i ell hi puja per una porta i jo per la del costat. S'asseu en l'últim seient que quedava lliure i, dempeus, envoltada de gent, tan sols puc percebre les seves sabates, dins les quals imagino uns peus forts i estilitzats que ja tinc ganes d'acariciar.

Faig un ràpid cop d'ull al voltant: dos àrabs, tres negres, vint-i-vuit blancs. Tots parlen i riuen, i jo invento les seves vides. Entre els àrabs,

Il·lustració: Tamara Sánchez

una florista i un pastisser; entre els negres, una excursionista i dos dependents; entre els blancs, set escolars, vuit ciclistes, onze llibreters... i dos enamorats.

Passades quatre estacions, observo com les sabates que vigilo es comencen a moure, just en el moment en què quedava lliure un seient. Qui ha dit que l'amor és senzill? Tots dos baixem a La Motte Picquet i ell, decidit, es dirigeix a les escales mecàniques de la dreta. Em situo cinc graons al darrere i observo com una velleta, potser a causa del meu ímpetu, cau escales avall.

Aprofitant una obstrucció al passadís central, intento vèncer la timidesa i em poso quasi al costat d'ell. Però, desafortunadament, tothom comença a dispersar-se. No em rendeixo i, en el proper embús, m'hi torno a posar freqüentment. Tots dos mirem endavant, com si esperéssim un semàfor que es posés verd, i em dic "estúpida!", perquè no m'atreveixo a mirar-lo ni tan sols de reüll.

Tot i així, durant uns instants el meu braç esquerre ha entrat en contacte amb el seu braç dret i això m'ha provocat un pessigolleig que encara em recorre tot el cos. El nostre primer contacte. Quasi de manera instintiva, fixo en la memòria l'indret exacte on s'ha produït l'esdeveniment i sé que aquest serà un dels meus llocs preferits, inviolats, immutables, un d'aquests llocs que indiquen referències, punts de partida o d'arribada, com la ciutat natal o el barri on has crescut.

Ja sense embussos, contemplo com avança: em resulta divertit el ritme dels malucs, el moviment dels seus braços quan camina. Després d'interminables passadissos arribem a una nova andana. Esgotada, observo com s'instal·la al costat d'una noia. També intueixo que no actua amb normalitat. Ara sembla que el seu cos (que amb prou feines puc distingir) faci posicions estudiades. Abans que arribi el comboi, la noia es gira i se somriuen. Pugem al vagó i jo, indignada, hi pujo darrere d'ells.

Tres estacions més tard, ell s'incorpora del seient (des d'on sóc, entreveig els quadres de la seva camisa) i es prepara per sortir. Ella, astuta, es disposa a fer el mateix. Quan s'obren les portes, però, pego una manotada al portafolis de la noia i tots els papers cauen volant pel vagó. I com que ja tinc experiència, just abans que les portes es tanquin, salto del comboi. Entre insults, constato com el metro desapareix de Javel... li dic adéu amb la mà.

Reaccio i, mirant al voltant, m'adono que una altra vegada he perdut el meu amor. Tan sols desitjo que això no sigui una constant entre nosaltres, que no ens hàgim escollit per fer-nos mal. Neguitosa, corro per un passadís en contradirecció. Algunes persones m'increpen; la majoria fa moviments negatius amb el cap. No en faig cabal.

Desesperada, arribo a un distribuïdor completament buit. Dono voltes sobre mi mateixa i, quan ja he pensat en els possibles missatges que

publicaré a *Libération* (“Vostè era jove, tenia unes mans amb les quals hauria pogut viure tota una petita vida; jo era tímida, insegura...” o “¿...sabia vostè que en francès dels transbordaments se’n diu *correspondències*, però que en italià, més poètic i rigorós, s’anomenen *coincidències*...?”), quan ja estic a punt de decidir-me, tinc una revelació.

Miro les possibles direccions i, a l’instant, m’observo les línies de les mans. Semblen coincidir. També hi veig un distribuïdor i passadissos laterals. Observo les línies amb més atenció: una d’elles no porta enlloc; una altra porta a un indret massa inhòspit per ser la direcció que ha triat el meu amor; tan sols me’n queda una que sembla tenir un final.

Em col·loco en posició, fent coincidir amb exactitud les línies de la mà i les direccions dels passadissos per confirmar la decisió. I avanço. Més escales. Nous distribuïdors. I quan, exhausta, vaig a seure en un banc, veig com una de les seves mans consulta el plànol electrònic, alguns metres més enllà. Apropant-m’hi m’adono que marca l’itinerari que ja hem recorregut. Després, prem, amb uns dits tan ben formats que quasi semblen esculpits, l’estació a la qual, imagino, pretén arribar: l’última de la línia 10.

Ara, però, ni tan sols aquestes poques escales aconsegueixen matisar l’esgotament. Les pujo, tanmateix. I quan encara me’n queden tres grans, percebo la mateixa estació d’abans i la seva silueta corrent per arribar al comboi. Hi entra. Faig un esforç sobrehumà, però les portes ja s’han tancat. Impotent, intento obrir-les, mentre vagó i ell comencen a avançar.

Crido. Ploro. M’esquinço per dins. Però conscient que no puc abandonar-lo, decideixo saltar a la part exterior del darrer comboi. Tanco els ulls, em llanço al buit i, miraculosament, aconsegueixo agafar-me a una barra lateral, al temps que sento com, des del darrere, algú ha fet sonar un xiulet.

Aleshores, es produeix un miracle a Javel: el metro surt del túnel per travessar un riu meravellós. El nostre primer gran viatge. A l’aire lliure, i malgrat el vent i l’amenaça d’un comboi que em ve de cara, saludo un parell de ciclistes, una dona seductora, una parella que s’estima com nosaltres i tres capitans de vaixell.

A la propera estació, fujo de la mirada inquisitiva d’un guàrdia de seguretat (suposo que dubta que jo hagi accedit a l’andana pel lloc habitual) i, controlant que el meu amor no baixi (tot i que crec saber-ne el destí, ha demostrat que no puc refiar-me’n), entro a l’últim vagó. El guàrdia, sense deixar d’observar-me, rep una trucada de telèfon i, quan toca el xiulet per aturar el comboi, aquest ja ha arrencat... Li dic adéu amb la mà.

Amb mi han pujat dos nois que comencen a tocar els seus tambors. Ningú no els fa cas. A la dreta, totes les persones llegeixen; a l’esquerra, alguns miren el túnel per la finestra i d’altres, com hipnotitzats, miren endavant: tots ells rostres impenetrables en els quals és difícil sorprendre la mínima emoció, impossible, en aquest cas, identificar desigs, deliris o il·lusions.

Dono als nois l’únic que puc oferir-los per la música (el passi mensual del metro), quan arribem a la que, espero, serà la darrera estació. Ell baixa; jo, uns segons més tard. Em dispenso a seguir-lo, però un parell de borratxos, asseguts a l’andana, m’agafen de la cama i la cintura: “Ei, noooooia, donaaaans al... gu... na... co... sa...”). Sense pensar-hi, els tiro la bossa i aconsegueixo distreure’ls i deslliurar-me’n.

Dèbil, quasi rendida, m’adono que l’esquena del meu amor –vigoro- sa i forta– es perd al final de les escales. Torno a córrer, però les malèi- des sabates m’impedeixen anar tan de pressa com voldria. Quan per fi

arribo a les escales mecàniques, veig al final un guàrdia de seguretat que demana bitllets amb una porra a la mà i un gos lligat a l’altre costat.

Baixo les escales en direcció contrària i m’adono que a l’altra punta de l’andana també hi ha un guàrdia amb una porra i un gos lligat al costat. No sé què fer, però, amb una seguretat encomiable, penso que és massa tard i que només puc penedir-me’n o continuar. Decideixo pujar les escales de nou.

El guàrdia em demana el bitllet. Li dic que no el tinc, que l’havia comprat, però que uns músics que tocaven... Somriu. Després rep una trucada de telèfon. Més seriós, em demana la documentació. Li dic que no la tinc, que la tenia, però que uns borratxos... Somriu. Miro al darrere i observo com per les escales comença a pujar l’altre guàrdia amb el gos.

Sembla més terrible que el primer, i també somriu com si la meua simple presència mitigués, almenys en part, la decepció, la por i el buit que sent. Però jo tan sols penso en el meu amor, sol, potser perdut per sempre més. Aquest pensament em dóna prou forces per clavar una puntada de peu als genitals del guàrdia del davant i sortir corrent.

No tinc el coratge de girar-me. I com que em conec molt bé aquesta estació, recorro passadissos per despistar els possibles perseguidors. Alhora, pregunto a tothom amb qui m’encreuo si han vist un noi amb uns braços molts forts, unes espatlles amples, un clatell emmarcat en un coll de camisa impecable, uns dits de les mans que quasi semblen esculpits i unes mans amb les quals podria viure tota una petita vida.

Ningú no pot donar-me’n notícies, fins que arribo al vestíbul de l’estació... “Crec que és allí”, diu una veu. Quasi morta d’emoció, em giro amb lentitud, simulant indiferència tan sols per sentir, en veure’l, un sobresalt més gran... I novament és amb mi! Assegut, es pren un cafè, molt probablement esperant-me (mil petits indicis m’ho confirmen). Aquesta posició em permet percebre’l de perfil: altiu, segur, amb un perfecte domini dels moviments i un ull... sí, un ull verd al qual infinites vegades demanaré que em miri. Ara observo com allarga les mans (aquestes mans que un dia ens van unir) per pagar la consumició.

Decideixo deixar de banda la tristesa que sempre em provoca separar-me’n, i pujo les escales mecàniques per situar-me just a la sortida del metro. Així, quan pugui, els seus ulls no podran fer més que mirar-me i, d’aquesta manera, continuarem el que ja fa temps que hem iniciat.

L’estic esperant tan cansada, però tan ansiosa... En breus segons, l’home de la meua vida, aquell que fins i tot abans de conèixer ja intuïa, aquell que sempre he esperat, sempre he estimat, sempre he volgut, pujarà majestuós les escales, i els anhels més secrets es convertiran en realitat.

Dono un cop d’ull a l’entorn: els escombriaires han netejat el carrer; dos agents de policia no semblen regular el trànsit, sinó els ocells; hi ha un cafè obert amb una espelma a cada taula; una florista regala roses a la gent; i una parella es fixa en una estrella que quasi ningú no mira.

Penso que tot és com ho havia somniat i torno a fixar els ulls al davant. Quan el vegi, no sé com actuaré. Que fàcil seria donar una raó per cada fet, un motiu per cada acció. Però és difícil saber com reaccionaràs quan portes tota una vida esperant el que t’està a punt de succeir.

De sobte, tinc la intuïció que ell ha començat a pujar les escales, que està a punt d’aparèixer al davant. I quan ja estic a punt d’entreveure’l, quan fins i tot ja puc percebre’n els cabells, m’ajupo, em descordo les sabates, les tiro lluny i, amb les poques forces que em queden, amb les escassíssimes forces que em queden, fujo corrent carrer enllà.